

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania T.W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Chorzowie

o ustalenie kapitału początkowego i wysokość świadczenia,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 22 listopada 2023 r.,

zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 6 czerwca 2023 r., sygn. akt III AUa 1204/22,

I. oddala zażalenie,

II. zasądza od T.W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Chorzowie kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym wraz z odsetkami, o których mowa w art. 98 § 1¹ k.p.c.

D.S.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 6 czerwca 2023 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach odrzucił skargę kasacyjną T.W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 listopada 2022 r. Sąd Apelacyjny wskazał, że przedmiotowa sprawa została wszczęta odwołaniem od dwóch decyzji, z których pierwsza z dnia 20 listopada 2019 r. dotyczyła ponownego ustalenia kapitału początkowego a z dnia 22 listopada 2019 r. przyznawała prawo do emerytury i ustalała jej wysokość. Przedmiotem postępowania było więc ustalenie wysokości emerytury z

uwzględnieniem rekompensaty. Sąd Apelacyjny uznał, że skoro przedmiotem sporu jest wysokość emerytury, to dopuszczalność zaskarżenia wyroku Sądu II instancji uzależniona jest od wartości przedmiotu zaskarżenia obliczonej w oparciu o przepis art. 22 k.p.c. i stanowi różnicę między świadczeniem pobieranym, a świadczeniem, którego skarżący żądał (emerytury z rekompensatą), przy zsumowaniu tych wartości za jeden rok poczynsz od daty złożenia wniosku. Jak wynika ze stanowiska organu rentowego, które zostało zaakceptowane przez Sąd Apelacyjny, różnica pomiędzy wysokością świadczenia emerytalnego dochodzonego niniejszym postępowaniem (wraz z rekompensatą), a świadczeniem otrzymywanym w ujęciu rocznym stanowi kwotę 435,48 zł. W konsekwencji skoro w niniejszej sprawie, w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi poniżej 10.000 zł, to skargę kasacyjną należało uznać za niedopuszczalną i na podstawie art. 398² § 1 k.p.c. orzec o jej odrzuceniu.

Zażaleniem z 31 lipca 2023 r. pełnomocnik T.W. zaskarżył w całości postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 czerwca 2023 r., zarzucając orzeczeniu naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a to: art. 19 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398² § 1 k.p.c. przez jego wadliwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że wartość przedmiotu sporu to różnica pomiędzy świadczeniem pobieranym, a świadczeniem, którego skarżący żądał, przy zsumowaniu tych wartości za okres jednego roku, poczynsz od daty złożenia wniosku oraz art. 22 k.p.c. - przez jego błędną wykładnię i ustalenie wartości przedmiotu zaskarżenia na kwotę 435,48 zł, podczas gdy wartość przedmiotu zaskarżenia winna stanowić sumę świadczeń za okres jednego roku, tj. kwotę 31.815,96 zł. Podnosząc powyższe zarzuty strona skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i rozpoznanie skargi kasacyjnej, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania zażaleniowego wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na zażalenie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest oczywiście bezzasadne.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że w sporach sądowych o wysokość powtarzających się świadczeń z ubezpieczenia społecznego wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi obliczona za okres jednego roku, stosownie do wskazań zawartych w art. 22 k.p.c., różnica między hipotetyczną kwotą emerytury, jaką skarżący otrzymywałby, gdyby jego żądanie ustalenia wysokości świadczenia zostało uwzględnione, a emeryturą w kwocie faktycznie pobieranej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2009 r., II UZ 30/09, LEX nr 583822; postanowienie Sądu Najwyższego z 13 stycznia 2021 r., I UZ 20/20, Legalis nr 2587301). Natomiast sposób ustalania wartości przedmiotu sporu (zaskarżenia) w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, w których spór dotyczy wysokości świadczenia powtarzającego się, został szczegółowo wyjaśniony w orzecnictwie, zwłaszcza w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2012 r., III UZP 3/12 (OSNP 2013 nr 9-10, poz. 112; PiZS 2014 nr 10, s. 36, z glosą E. Pietrzak). Sąd Apelacyjny w Katowicach, stosując się do powyższych wytycznych, prawidłowo ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia – co musiało doprowadzić do odrzucenia wniesionej skargi kasacyjnej.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy, w myśl art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie § 9 ust. 2 w związku z § 10 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

D.S.

[a!]

